

Cestou do Emauz

— kázání A. Elliot [2]

Budujme sbor — J. Ruml [4]

Střídání na papežském stolci — M. T. Zikmund [5]

Dělala jsem vše, co mi přišlo potřebné pro sbor

— rozhovor s E. Pavlincovou [6]

Kdo má sestru, kdo bratra a kdo nerad špenát

— setkání mládeže [9]

Mikešovou cestou — dubnový výlet [10]

Cestou do Emauz

Kázání moderátorky Skotské presbyterní církve
dr. Alison Elliot ve vinohradském sboru 10.5.2005

Izajáš 51, 1-6. Lukáš 24, 13-35.

Je to poprvé, co jsem v Praze. Vždycky jsem říkala, že si tuto návštěvu budu šetřit k nějaké zvláštní příležitosti, ale nikdy jsem si nepředstavovala, že bude takto zvláštní. Mám tu čest přinést vám pozdravy z generálního synodu Skotské presbyterní církve jakožto vaší sesterské církve. Máme mnoho společného. Jsme vykopáni ze stejné jámy sousedských sporů židokřesťanských, obě církve vzešlé z náboženského vření 15. a 16. století v Evropě. Setkáváme se jako sesterské církve v mezinárodních ekumenických tělesech a obojí jsme významnými členy Světové aliance reformovaných církví. Jsme usazeni v malých zemích, které mají za sebou násilné dějiny, avšak přece jen jsme si v těchto dějinách vyvzdorovali pokojnou politickou změnu nedávných let. A tak žijeme s výzvami a příležitostmi těchto souvislostí. A spolu slavíme proměnou moc velikonoc.

Příběh cesty do Emauz je podivuhodným dramatem. V tom bolestně zoufalcím rozhovoru dvou společníků se zosobnila kosmická tragédie Velkého pátku a mluví ke každému, jehož život byl vytržen ze svého směru, jehož naděje je popřena a v němž se rozprostírá pustota, která zužuje všechny svět do vlastního žalu. A podél cesty kráčí Ježíš spolu s nimi, jemně a vytrvale je doprovází, dokud je velikonoc neobrátil a neobnoví jim budoucnost zaslíbení a nové možnosti. Tajemství velikonoc je zde mocně přítomno. Tajemství, které znovu skládá roztržité životy a vlévá do nich nový život. Vůči bolesti staví uzdravující horizont. Dává vzrůst naději na nejtemnější půdě.

se odtrhnout od toho dutého příběhu, v němž všechno rozhoduje civilní moc, jejich budoucnost jim byla ukradena, totiž ta politická budoucnost, v níž doufali: že Izrael bude osvobozen a touhy i přání lidí budou splněny. Ani ta novina, kterou přinesly do jejich společnosti ženy, totiž že Ježíš je živ, nenarušila jejich smutek. Dokonce ani ten příběh Boží věrnosti v Písmu, který byl základem jejich naděje, je nepovzbudil.

Je to vytrvale se opakující téma Bible, že naděje a víra mají být zasazeny do Božího měřítka, ne do našich bezprostředních přání. A Bůh vždycky činí nové věci. Naš oddíl z Izajáše by se dal vykládat jako vyzvání, abychom se stále obírali naší minulostí, a chtěli dnes obnovovat naše slavné dny:

Pohled'te na jámu, z níž jste vytesáni, na hlubokou jámu, z níž jste vykopáni

Avšak tato skála byla skála nemožnosti: čtenář je upomenut na dávný příběh Sáry, která počala, a poušť rozkvetla. Všechno, co nám minulost ukazuje, je to, že nemůžeme předvídat, jak bude Bůh jednat. Bůh není vázán naším očekáváním, co se stane. Ale Bůh nás neopustí. Na poušti bude nalezena radost a veselí, díkůvzdání a prospěvování. Smrt nebude mít poslední slovo.

Ježíš jim trpělivě otvíral Písma a vrhal je do nového světla svého vzkříšení. A temnoty se začaly rozptylovat. Velikonoce nás pozvedají z té nemožnosti, v níž nás drží naše bezprostřední krize – do Boží věčnosti, kde jsou možné jiné věci, kde jsou naše obavy vírou proměňovány do naděje, jež je podložena Boží láskou, a ne našimi přáními.

Avšak nové věci, které činí Bůh, nejsou vrtkavé. Nový život velikonoc prodlužuje a oživuje Boží zaslíbení spravedlnosti:

Věnuj mi pozornost, můj lide, můj národe, naslouchej mi. Ode mne vyjde zákon a mé právo svítne všem lidem.

Temnota našeho vlastního dne volá po všech lidech, kteří ponosou světlo této spravedlnosti. Povolává lidi, kteří byli „ovelikonočnění“. Lidi, kteří jsou povoláni léčit rány, prolamovat nespravedlnost, přinášet mír, chránit souseda. Lidi, kteří mají oči otevřené velikonoční možností vzdorovat způsobu myšlení, který říká: *s chudobou světa nemůžeme nic dělat, úspěch znamená hromadit bohatství a zboží, musíme dávat přednost svým zájmům před zájmy druhých, musíme si udržet svou kulturu čistou, na naší vlastní bezpečnosti nám záleží víc než na přávech jiných lidí.*

Emauzští společníci byli odvráceni od své neschopnosti sdílet svá trápení s jinými a slyšeli, jak mohou být věci jinak. Tento způsob izolace má teď být věcí minulosti.

Jsem už po mnoho let členkou komise pro Církev a společnost v Konferenci evropských církví. Spoustu času jsme tam prohovořovali velké náměty a vydávali důležitá prohlášení. Ale co se mi z toho nejvíc líbilo a co jsem vyprávěla lidem, když jsem se vrátila do Skotska, byly rozhovory o žhavých záležitostech našich vlastních zemí. Podrobnosti úzkostí v Polsku, co bude s jejich zemědělstvím, až se připojí k Evropské unii. Objevující se nová chudoba ve Finsku, teď když liberálnější hospodářský režim zbavuje nezaměstnané záchraně sítě. Obavy ze vztahů mezi církvemi a státem na Slovensku a v České republice. Složitý vývoj zaměstnávání přistěhovalých v Portugalsku. Pokusy Rumunska zadržovat lidi na venkově mimo města, která je neuživí.

My tyto příležitosti k vzájemné podpoře nevyužíváme dost často, i když věříme, že

evangelium není vázáno národními hranicemi a že potřeby a obětavost lidí nejsou omezeny tím, co je dostupné v místě. Letos jsem navštívila Srí Lanku po vlně tsunami. Ať už byl důvod jakýkoli, byla to tragédie, která se dotkla srdcí lidí celého světa. Poslouchali jsme humanitární pracovníky, jak přemýšleli otázku co neefektivnějšího využití milionů dolarů, aby jejich dárci nebyli netrpěliví. A příliv peněz pokračoval. Hranice únavy soucitu byla prolomena a může být znovu. A my s touto záplavou obětavosti můžeme pracovat, abychom připomínali lidem, jak mohou změnit životy lidí — životy zakrnělé chudobou, ožebračené soustavným zneužíváním, ochromené domácím násilím. Velikonoce říkají, že to jde.

Ale dramatické vyvrcholení emauzského příběhu není poučení z dějin ani se netýká politické spravedlnosti. Spočívá v tom, jak se jim Ježíš dal poznat v lámání chleba. Tam někde byl záblesk rozeznání, který překonal slova i racionalitu, a on pak náhle zmizel.

Nevím, jaké je reformační dědictví zde, ale Skotsko velmi pomalu rozpoznává hodnotu způsobů poznání, které se nedá vyjádřit slovy. Neboť jak bychom mohli vstoupit do velikonoc jen racionálně? Americký presbyteriánský spisovatel Walter Brueggemann mluví o tom, jakou brzdou je naše potřeba vysvětlování:

Jsme klamáni samotným velikonočním tvrzením, které vyslovujeme.

Tvůj nový život nezapadá do žádné z našich kategorií.

My přemýšlíme a dře se a hádáme, A připojujeme vysvětlující adjektiva jako „duchovní“ a „tělesné“.

A dává do protikladu zklamání těch, kdo jsou „prosperitní a sytí a zabezpečení“ — a způsob, jímž jsou ti, kdo jsou v nouzi, omráčeni velikonoční zvěstí. A modlí se, aby on i jeho studenti byli dotlačeni do oné „omračující potřeby“, aby mohli být „ovelikonočnění“.

Skutečnost velikonoc se stává tajemstvím, když se o nich pokoušíme mluvit. Ale jejich plná sláva může být zahlédnuta v citlivých okamžicích, v hudbě, v poezii. V okamžicích pokoje, toho silného pokoje, který nás pozvedá z naší bezprostřední beznaděje a který rozšiřuje náš soucit,

takže se dotýká lidí, které neznáme, který nás odvádí od každodennosti k hlubší skutečnosti. Pokoj, který nám dává sílu proměňovat temnotu životů našich i životů druhých lidí, abychom mohli vyhlásit: „Kristus vstal z mrtvých: Vpravdě vstal z mrtvých!“

Budujme sbor

Pozdrav synodního seniora Joela Rumla při bohoslužbách 10.5.2005

Milé sestry a milí bratři, jsem ve zvláštní pozici: mám vás pozdravit jako host, a přitom jsem členem právě tohoto sboru. Tato neobvyklost ovšem neznamená, že bych vás pozdravit nechtěl. A tak využívám této mimořádné chvíle, kdy v našem sboru a v církvi vítáme sestru moderátorku Church of Scotland Dr. Alison Elliot, jejího manžela Jo Elliota a její spolupracovníky v oblasti ekumenických vztahů sestru Rev Sheilagh Meeting a bratra Iana Alexandera.

4 | Joel Ruml

Přijměte všichni pozdrav od členů synodní rady a pracovníků církevní kanceláře. A aby to nebyl jen takový čas rozpačitého hledání slov, připomenu dvě věci, které se týkají asi každého člena tohoto sboru. Týká se nás pořádání letošního zasedání synodu, budeme synodály opět hostit a věřím, že se tady budou všichni cítit dobře. Vím, že přípravy synodu nebývají jednoduché, o napjaté chvíle také někdy nebývá nouze. Tak to chodívá, kdykoli se něco připravuje. Přeji vám nadhled i chut' do veškerého chystání a příprav. Neděláme to jen pro pár lidí z ústředí církve, je to pro celou církev. Té se týká také to druhé.

Téma synodu je Budování sboru. Bude řeč asi o leckterých aspektech. Mně připadá zvláštní jedna věc — každoročně odepisujeme z církve několik stovek až tisíců členů. A děláme to jaksi samozřejmě, máme to za normální trend. Zdůvodňujeme si škrty. Mně to připadá jako něco, co je nejen proti rozumu! Nýbrž i proti poslání lidu Božího ve světě. Proto vás zvu na synod, zvu vás k přemýšlení o tomto bodu jeho programu a povzbuzuji nás všechny ke změně smýšlení — pokud na nás je, nemáme nic činit pro to, aby se církev zmenšovala a vyklízela pozice. I my tady máme ještě dost místa, aby se sem vešli ti, se kterými žijeme, kteří bezpochyby mají své trápení, těžkosti, otázky a krize. Někteří z nich by možná o tato svá

neveselá a obtížná břemena přišli právě při setkání s evangeliem a zvěstí o Boží spásě. Proto budujme sbor navenek a otevírajme jej! Budujme sbor i zevnitř a nebojme se k sobě hledat takové cesty, které znemožní a vyloučí nedorozumění a střety a naopak otevrou cestu k tomu, aby prostředí sboru bylo prostředím, kde spolu umíme vychá-

zet, jednat a pracovat. A to právě navzdory mnoha rozdílům a pohledům, které umíme si navzájem dost přesně vyčíslit a vyčíst.

At' nám všem, tady i jinde, dá Pán Bůh hodně moudrosti a požehnání!

Joel Ruml

Střídání na papežském stolci

Píšu tento článek 19. dubna, kdy byl zvolen novým papežem německý kardinál Josef Ratzinger, který přijal jméno Benedikt XVI. Pozoruhodné je, že byl zvolen hned 2. volební den. Ještě pozoruhodnější je skutečnost, že kardinálové zvolili papežem teologa — dogmatika. Po pastýřských osobnostech typu Jana XXIII. a Jana Pavla II. přichází do čela římsko-katolické církve výrazný teologický myslitel. Za nejpozoruhodnější však pokládám skutečnost, kterou nemohu zatím doložit. Kardinál Ratzinger patřil po dlouhá léta k nejbližším spolupracovníkům Jana Pavla II. — a přeče si dovoluji odhadnout, že jeho pontifikát bude jiný. Nejen tím, že Ratzinger je skoro o 20 let starší, než byl na začátku pontifikátu Wojtyły. Už to je pádný důvod, aby poměrně brzy realizoval to zásadní, co chce církvi předat. Ale i z jiného důvodu. Jeho snahou bude nejspíše to, co sám označil za prvořadé ve svém kázání před započetím volby: odmítnutí relativismu v oblasti víry a mravů, odmítnutí módních trendů, a tedy de facto projasnění gruntů katolického učení a katolické morálky. Ve sféře etiky bude nejspíše navazovat na Jana Pavla II., v otázkách učení se asi vyhraní ještě konzervativněji ve smyslu tradičního katolicismu. Situaci však mít lehkou nebude. Světová katolická církev je dnes konglomerátem nejrůznějších tendencí. Existují v něm směry krajně konzervativní i krajně liberální a komunikace mezi nimi vážne. Poslušnost k papeži se namnoze chápe jako pouze formální záležitost a pod deštníkem loajality se dáří

mnoha vzájemně neslučitelným trendům — od vážných kritiků II. vatikánského koncilu až po ty, kteří už dávno dychtivě očekávají další koncil, který by ještě více uvolnil katolické sevření v teologii i v etice. Některé problémy jsou známé: palčivá otázka celibátu, bolestivá otázka vztahu církve k rozvedeným, praktická otázka homosexuality a nejrůznějších skandálů s ní spojených. Ale třeba také otázka po žádoucí míře římského centralismu. Nový papež se bude muset vyrovnávat rovněž s odlišnými kontexty, v nichž katolická církev žije a působí. Církev v Africe, Asii a Latinské Americe bude chtít a potřebuje od nového papeže slyšet slovo také pro sebe. A to slovo nemůže být jen vymezující: toto smíš a toto nesmíš. Bude třeba mimořádné moudrosti, aby se Benediktu XVI. podařilo víc než jen projasnění základních gruntů katolické zbožnosti. Bude třeba razit jasný směr, zároveň však neztratit ty, kteří mají docela jiný úhel pohledu, a stejně tak udržet otevřenost vůči ekumenickým a globálně-civilizačním výzvám. Volba Josefa Ratzingera papežem jistě nevyvolá v jeho rodné zemi žádnou velkou vlnu nadšení, ale z hlediska ekumenického to není počin až tak nevýznamný. V každém případě lze předpokládat, že nový papež má dobré povědomí o evangelické teologii i o životě současného německého protestantismu. Jestli to bude znamenat stimul či naopak brzdu dalších teologických rozhovorů, to ukáže blízká budoucnost.

Martin T. Zikmund

Dělala jsem vše, co mi přišlo potřebné pro sbor

Rozhovor se sestrou Evou Pavlincovou

Ve vinohradském sboru přibývá mladších členů, a proto mi připadá dobré zejména jim zprostředkovat rozhovor se staršími členy sboru, kteří dříve pro sbor mnoho vykonali. Jednou mně z nejbližších je sestra Eva Pavlincová. Ráda jsem ji navštívila v jejím novém bytě, kam se nedávno přestěhovala, a při čaji s mlékem jsme si povídaly. Rozhovoru byla přítomna i dcera Eva.

Pokaždé se v kostele podívám, zda ve vaší lavici někdo sedí, a mám vždy radost, když tam někoho zahlédnu. Vlastně si uvědomuji, že si vás, tedy celou rodinu Pavlincových, pamatuji v této lavici od doby, kdy vnímám, že chodím do kostela.

Je to pravda, že v druhé lavici vlevo sedávám již dlouhá léta. Tato lavice byla původně Kadelových — to byla rodina druhého manžela mé matky. Poté co jsem se vdala, začala jsem tam sedávat i já.

Jak je to dlouho?

Já jsem se vdávala v roce 1946 a od té doby tam sedávám. Původně jsem byla vychovaná v katolické víře, ale v dospělosti jsem moc do katolického kostela nechodila. Co jsem se seznámila s manželem, následovala jsem ho a přestoupila k evangelíkům.

Chodila jste pak do kostela pravidelně?

Když jsem začala chodit do vinohradského kostela, přišlo mi zcela samozřejmě, že každou neděli jsme v kostele. Evangelická víra mi vyhovovala více, zdála se mi srozumitelnější a hlavně mě to oslovilo. Stále více a více ve mně převažoval pocit, že mám někomu pomáhat a zúčastnit se dění a pomáhat ve sboru.

Co vše jste vše ve sboru za ta dlouhá léta dělala?

Mnoho let jsem byla ve staršovstvu, mnoho let v křesťanské službě, byla jsem jednatelkou místního odboru Kostnické jednoty. Tedy dělala jsem vše, co mi přišlo dobré a potřebné pro sbor. Teď ráda chodím v úterý na sejití starších věkem.

Zažila jste mnoho farářů ve vinohradském sboru?

Vlastně všechny od roku 1946, všechny jsem dobře znala, bratra faráře Jerie, který nás oddával, hodně k nám chodil na návštěvu bratr farář Moravec a bratr farář Otrisal, párkrát u nás byl i bratr farář Dus. Manžel s nimi rád debatoval.

Ve vaší lavici někdy nesedí nikdo, někde se tam ani nevejdete. Jak tomu vlastně je?

Máme letní byt v Choceradech, a pokud

jsme tam, chodíme do sboru v Soběhrdech. Nejprve jsem tam sedávala s manželem, pak s třemi dcerami a pak občas nějaké z mých šesti vnoučat. Teď tam většinou sedává dcera Eva, někdy vnučka Nina, dcera Helena je provdaná v Oxfordu, dcera Marta, co se odstěhovala z Prahy, chodí do sboru v Soběhrdech. Ještě se pochlubím, že už jsem prababička, Martin od Marty má syna Prokopa.

Takže vinohradský sbor zná celá vaše rodina.

Ano, já jsem zde měla svatbu, všechny dcery zde byly pokřtěné a také 4 z mých šesti vnoučat.

Vím, že jste s manželem byli často za Helenou v Anglii pomoci s vnoučaty. Chodili jste tam také do shromáždění?

Ano, chodili jsme tam k baptistům, bylo to vedeno anglicky, a přestože jsme uměli jen trochu anglicky, měli jsme pocit, že rozumíme všemu, oslovilo mě prostředí a cítila jsem Boží přítomnost.

Když mi bylo asi 10 let, pamatuji si, že jste se učila na zkoušky a říkala o tom, že skáчете přes kozu. Bylo mi to tehdy divné, že dospělí se ještě musí učit. Jak to tehdy bylo?

V civilním povolání jsem byla učitelka. Po maturitě byly zavřené vysoké školy, a tak jsem absolvovala zahradnickou školu, vysokou školu jsem si dodělala až při dětech. Učila jsem biologii, práci na pozemcích a také tělocvik. Takže přes tu kozu jsem skákala na zápočet.

Měla jste jako učitelka dříve problémy s tím, že věříte v Boha a chodíte do kostela?

Já jsem problém neměla, učila jsem na druhém stupni základní školy. Ve škole to o mně věděli, dokonce jsem ve sboru potkávala své žáky. Ale manžel, který učil na vyšší škole, s tím problém měl. On se také v nenormální době choval normálně podle svého přesvědčení. Třeba když jel na exkurzi se studenty kolem Lán, zastavil se tam s nimi u hrobu prezidenta Masaryka. No a byl z toho problém.

Co vám dalo prostředí vinohradského sboru?

Dalo mi mnoho. Např. přes dcery, když byly malé a byly během bohoslužby v opatrovně nahoře, jsem se seznámila s ostatními rodinami, vzájemně jsme se pak navštěvovali a pomáhali si. Třeba jsme si půjčovali lyže, boty, knihy, chodili jsme někdy společně vzájemně na nedělní obědy, také hodně jsme chodili v neděli odpoledne na výlety po Praze. To bylo moc pěkné. Takové hezké společenství a vzájemné přátelství rodin, které se přenáší i na děti.

Já na to také moc ráda vzpomínám, vždyť jsme vám také říkali teta Eva. Moc ráda také vzpomínám na vašeho manžela, ale před ním jsem měla trochu respekt, byl pro mě velice vzdělaný pán — pan profesor, vždy dbal na správnou češtinu a na dobré držení těla u oběda. Určitě i na jiné věci, ale toto si pamatuji nejvíc.

Ano, to je pravda, byl velice vzdělaný a sečtělý, měl hezký vztah k lidem. Pocházel ze staré evangelické rodiny z Moravského Slovácka a ve vinohradském sboru našel mnoho nových přátel.

Ještě si pamatuji na vaše debatní kroužky na roku Kladské a Korun-

ní, tehdy W. Piecka. Pro nás děti to bylo takové tajemství a rádi jsme vás poslouchali, zvláště vtipy bratra Pšeničky.

Také já na to ráda vzpomínám. To se nechodilo nahoru na kafe. Stáli jsme na rohu a nemohli se rozejít, byla to taková křížovatka. Rejtharovi chodili do Vršovic, bratr Frinta rovně, Pšeničkovi také směrem na Vršovice, my s Kubánkovými na druhou stranu. Ještě tam s námi byl často bratr Krčmář, bratr Viktor Kripner. Probíralo se tam vše, názory na víru, život, politická situace, zakázané politické vtipy. V tom byl bratr Pšenička mistr. Také občas jsme šli do cukrárny, která byla hned vedle kostela, neměli jsme po bohoslužbách kam jít. Je teď dobře, že můžeme nahoru a při pohoštění si popovídat. Jen je škoda, že těch mých vrstevníků ubývá. Ale mám radost, že je tam zase hodně rodin s dětmi.

Kolik je vám vlastně let?
V červenci mi bude 82.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně zdraví a Boží požehnání do dalšího života.

Ptala se Jana Tomková

Svatební fotografie. Vpravo farář Jerie.

Kdo má sestru, kdo bratra a kdo nerad špenát

Setkání konfirmandů a mladší mládeže

Z otevřených oken síně vinohradského sboru se velebně nesly tóny Beethovenovy Deváté a volně plynuly do posledního březnového večera. Všude vládl klid a mír, poklidná zkouška byla však náhle přerušena zvukem elektrické kytary a bicích, na které očividně hrál někdo velmi zapálený. Po návštěvě prvního patra hudebníci zjistili, že je nevyrušil žádný barbar, nýbrž nic netušící muzikanti z uskupení Tensing, kteří zde také nacvičovali. Jednání bylo uzavřeno ke spokojenosti obou stran, a tak se návštěvníci vrátili zpátky ke svým nástrojům, kdežto mládežnická kapela ty své podle dohody do půl sedmé odložila.

Zkouška, která se odbyvala ve sborových místnostech, byla přípravou na koncert, který měl završit „Setkání konfirmandů a mladší mládeže“ — tak zněl oficiální název čtvrté akce. Už kolem páté hodiny se začali scházet organizátoři a členové Tensingu. Přestavoval se nábytek, uklízelo se, připravovalo jídlo, ladily kytary a do toho postupně přicházela všeliká pražská mládež... Zmatek nad zmatek!!! Jakmile ale zazněla kytara, shluklo se kolem ní kolečko židlí a už se zpívalo.

Sice se nám moc nechtělo přestat, ale v půl šesté zavelel Miki Erdinger, „šéf“ první části, že začínáme. Naším prvním úkolem bylo „prolomit ledu“, a tak jsme se pustili do seznamování. K tomu účelu měla sloužit hra, ve které jsme si měli potřást rukou a vyměnit jména s co nejvíce lidmi. Zaklínací formulku: „Ahoj, já jsem Blanka“ jsem opakovala asi dvě minuty, ale přiznám se, že jsem si sice pamatovala jména, ale už ne tváře těch, ke kterým patřili. Další hříčka měla prozradit něco o nás. Pravidla byla poměrně jednoduchá. Padla

nějaká otázka, například: „Kdo má psa?“ a každý, kdo se k tomu přiznal, měl být zvednut do vzduchu. A tak jsme se třeba dozvěděli, kdo má sestru, kdo bratra a kdo nerad špenát.

Za chvíli jsme se ale už soustředili na témata vážná, protože na řadě bylo zamyšlení nad podobenstvím o rozsévači, které jsme přečetli a pak se rozdělili na skupinky. Každá z nich měla přiřazeno jedno ze zrn a měla o něm napsat příběh. Každý se toho zhostil jinak, ale mně se moc líbilo dramatické ztvárnění celého příběhu, zvané „zrna po letech“, kdy se obilná zrnka sešla a vyprávěla své osudy po opuštění rozsévačových rukou. Nakonec nám Miki ještě vyložil svůj pohled na toto podobenství.

A pak už (po chvíli ladění a horečných příprav) přišel na řadu zlatý hřeb programu — Tensing. Ale kdo to vlastně je, že? „Tensing“ je zkratka od „Teen Singing“ — tedy něco jako „Zpívání mladých“ a patří pod mládežnickou organizaci YMCA. Jejich repertoár je rozmanitý — sbor, kapela, tanec, divadlo... Při svém představení nám předvedli ode všeho něco — slyšeli jsme písničky ze Svitáku i dobře známé hity, pobavili se u něžně vtípné scénky „V kině“, ale mně se snad nejvíc líbil „moderní tanec“, parodie na aerobikové a jim podobné sestavy. Koncert byl trochu zkrácen, protože musela být včas vrácena aparatura, ale to nic nemění na mém dobrém pocitu z něj. Bylo milé vidět, jak to účinkující baví, i to, že se nebrali moc vážně. Dozněla však i poslední písnička, a tak zbylo jen umýt nádoby, uklidit, zhasnout a zamknout za hezkým večerem dveře.

Blanka Uličná

Mikešovou cestou

O dubnovém sborovém výletě

V sobotu 16. dubna slunce svítilo od rána: co víc si přát pro naplánovaný výlet do Hrusic a Senohrab? A tak kolem dvaceti dospělých i dětí jelo vlakem do Mirošovic a potom pěšky nenáročným terénem do Hrusic. Muzeum Josefa Lady nabídlo milou expozici známých i neznámých umělcových děl, místní hospůdka pak nezbytné občerstvení. Cesta do Senohrab uběhla rychle, pak

už jen vyšlapat kopec k letnímu sídlu, které pro svou rodinu vybuďoval stavitel Dvořák, kdysi člen našeho sboru, jehož pilní čtenáři historie vinohradského sboru jistě dobře znají. V rozlehlé zahradě se našlo místečko i na opékání buřtů, děti si mohly zahrát fotbal a dospělí pokračovat v rozhovorech. Co dodat? Pojeďte příště také.

jaš

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 14. 4. mj.:

■ přijalo návrh hospodářské komise přispívat částkou 500 Kč ročně na provoz celocírkevního internetového portálu Evangnet;

■ projednalo návrh hospodářské komise na úpravu rozdělení odpovědností ve sborovém účetnictví a souhlasilo s tím, aby sborové účetnictví v roce 2005 vedla Eva Svobodová.

(es)

□ Adopce na dálku — další školní rok

Rokem se s rokem sešel a nastal čas poslat dalších 7 000 Kč na konto Arcidiecézní charity pro našeho adoptivního chlapečka z Ugandy. Už od února jsem uvažovala, jakým způsobem mám znovu oslovit všechny adoptivní rodiče, případně i další zájemce, abych nebyla příliš vlezlá a nenutila někomu něco proti jeho vůli. A vida, než jsem stačila vyhlásit archovou sbírku pro tento rok, už za mnou přicházeli sami — nejen „staří známí“ rodiče, ale i noví. Z rozhovorů s nimi jsem pochopila, že jsem nevysvětlila jednu podstatnou věc — jak moc velký závazek to znamená pro každého, kdo se přijímá. Tak tedy — žádný závazek po nikom

nežádám, kdo se chce podílet jednorázovou částkou, je vítán, stejně jako každý, kdo se chce podílet dlouhodobě. Toto „rodičovství“ lze kdykoliv ukončit, stačí jen oznámit tuto změnu pracovníkům Arcidiecézní charity a oni zařadí George zpátky do databáze a budou mu hledat nového rodiče.

Osobně doufám, že k tomu nedojde, nesvědčilo by to o naší serióznosti. Věřím, že George dovedeme zdárně až k jeho „maturitě“. Vždyť 7.000 ročně - to je 19 Kč denně, a když nás bude 20, je to jen koruna denně. To už je opravdu zanedbatelná částka v porovnání s tím, jak to může jednomu dítěti změnit celý život. **Jana Fučíková**

□ Sborový zájezd v neděli 5. června 2005

Program:

- 7.15 odjezd od husitského kostela (Bezručovy sady, Vinohrady)
- 9.00 – 10.00 účast na bohoslužbách v Liberci
- 10.00 – 11.00 káva, rozhovor o životě místního sboru a seniorátu s bratrem farářem Janem Čapkem a dalšími libereckými evangelíky
- 11.00 – 13.00 shlédnutí části města Liberce. Čtyři alternativy:
 - A. prohlídka středu města vedená bratrem farářem Janem Čapkem
 - B. návštěva botanické zahrady
 - C. návštěva zoologické zahrady
 - D. individuální program
- 14.00 – 15.00 prohlídka zámku a hradu Frýdlant (je objednána kratší, hodinová prohlídka)
- 17.30 – 18.00 předpokládaný návrat do Prahy

Cena za dopravu: dospělí 200 Kč, děti do 15 let a důchodci 100 Kč

(Skutečná cena za dopravu je 200 Kč na osobu. Sbor však chce přispět těm, pro které by zaplacení plné ceny bylo těžko únosné, proto sleva pro rodiny s dětmi a pro starší lidi)

Cena za prohlídku zámku (včetně příplatku za rezervaci skupinové prohlídky): dospělí 88 Kč, důchodci 77 Kč, děti 55 Kč.

Strava: Doporučujeme vzít si s sebou jídlo na celý den. Kdo by však rád poobědval v restauraci, bude mít v Liberci možnost (viz individuální program).

Prosíme, přihlášku podejte nejpozději do svatodušní neděle 15.5.2005. Děkujeme a těšíme se na společný výlet. **mtz**

Přihlašuji se na sborový výlet do Liberce a Frýdlantu dne 5.6.2005

jméno: podpis:.....

▣ Sborové akce v květnu

Pondělí	2.5.	16.30	schůzka křesťanské služby
Úterý	3.5.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: Dr. V.Zikmund — O Valdštejnovi
Čtvrtek	5.5.	19.00	Liturgie s vysluhováním VP v husitském sboru, Dykova 1
Pondělí	9.5.	19.00	schůzka hospodářské komise
Úterý	10.5.	14.30	čtenářský kroužek
Čtvrtek	12.5.	19.00	schůze staršovstva
Sobota	14.5.		sborový výlet Povltavskou stezkou, podrobnosti budou na nástěnce v 1. patře
Úterý	17.5.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: M. T. Zikmund- J.A.Komenský (2.část), vybrané básně Josefa Hory
Středa	25.5.	10.00	divadélko pro děti
Čtvrtek	26.5.	19.00	koncert s přednáškou — R.Kvapil
Úterý	31.5.	14.30	setkání nejen pro starší věkem — poslední v tomto školním roce. (1.) M. T. Zikmund – O knize Josefa Ratzingera: Naděje pro Evropu? (2.) Vybrané básně Josefa Hory

Biblické hodiny se konají každou středu od 19.00 hodin, bude se probírat cyklus Ježíšova působení v Galileji podle Lukáše.

8.5. poslouží kázáním bratr Zdeněk Škrabal.

Ve dnech 18.5 – 22.5. se v naší modlitebně koná synod. V neděli 22.5. v 9.30 bude synod ukončen společnou bohoslužbou s VP v našem sboru.

V neděli 5.6. jedeme na sborový autobusový zájezd do Liberce a okolí.

▣ Provoz farní kanceláře

Úřední hodiny sborové sestry:

pondělí	8.00 — 12.00
úterý	8.00 — 12.00
středa	12.30 — 15.00
čtvrtek	8.00 — 12.00

Pastorační hodiny faráře:

pondělí	9.00 — 11.30
středa	9.00 — 11.30
čtvrtek	18.00 — 19.00
pátek	volný den faráře

Tel. do kanceláře: 224 253 550, mobil: 775 243 550

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (*chab@idealtour.cz*), **Miloš Lešíkar**, **Petr Sláma** (*slama@etf.cuni.cz*), **Jana Šarounová** (*sarounova@quick.cz*) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (*saroun@quick.cz*). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**